

MARGARET
ATWOOD

SALTEAUA DE PIATRĂ

Nouă povești malițioase

Traducere din limba engleză și note de
Mihai-Dan Pavelescu

CORINT
FICTION

ALPHINLAND

Ploaia înghețată se cerne din înalt, pumni de orez strălucitor aruncați de un oficianț nevăzut. Oriunde lovește, se cristalizează într-un înveliș de gheață granulată. Sub luminile felinarelor stradale arată minunat: ca argintul zânelor, gândește Constance. Este însă firesc ca ea să gândească așa, doar crede atât de mult în farmece și vrăjitorii. Frumusețea este o iluzie și, deopotrivă, un avertisment: frumusețea are și o parte întunecată, la fel ca fluturii otrăvitori. Ar trebui să se gândească la pericolele, riscurile, suferințele pe care furtuna aceasta de gheață le va aduce multora; pe care le aduce deja, conform știrilor de la televizor.

Televizorul are ecran extraplăt, cu rezoluție mare; Ewan l-a cumpărat ca să urmărească meciuri de hochei și de fotbal. Constance ar prefera să-l aibă pe cel vechi și încețoșat, cu oamenii pe care-i colora în mod ciudat în portocaliu și cu obiceiul de a undui și a estompa imaginile: unele lucruri nu dau bine la rezoluție mare. Ea detestă porii, ridurile, firisoarele de păr din nări, dinții incredibil de albiți, care-ți sunt băgați pur și simplu în ochi, astfel încât să nu-i poți ignora, așa cum ai face în viața reală. Este ca și cum ai fi silit să joci rolul oglinzii altcuiva, o oglindă dintre cele care măresc – rareori sunt o experiență fericită oglinzile acelea.

Din fericire, la buletinul meteo, prezentatorii stau destul de departe. Au hărțile lor de care trebuie să se ocupe, gesturile lor largi, precum cele ale chelnerilor din filmele pline de farmec din anii 1930 sau ale magicienilor pe cale să-și dezvăluie asistentele ce plutesc în aer. Priviți! Fâșii albe gigantice se răsfiră ca un penaj peste continent! Priviți amploarea lor!

Emisiunea comută pe imagini din exterior. Doi reporteri tineri – un băiat și o fată, ambii în canadiene negre la modă, cu halouri de blană deschisă la culoare în jurul fețelor – se ghemuiesc sub umbrelele care picură, în timp ce, pe lângă ei, trec încet mașini, cu ștergătoarele de parbriz trudind. Reporterii sunt entuziasmați; spun că n-au mai văzut niciodată așa ceva. Bineînțeles că n-au văzut, sunt prea tineri. Urmează apoi imagini cu calamități: un carambol cu mai multe mașini, un copac a cărui cădere a distrus o parte dintr-o casă, un ghem de cabluri electrice cocoșate de greutatea gheții, care pâlâpie amenințător, un șir de avioane acoperite de chiciură, blocate pe un aeroport, un camion uriaș care a derapat, s-a răsturnat și zace pe o parte, cu fum ieșind din el. La fața locului se află o ambulanță, o mașină de pompieri, un grup de paramedici în haine de ploaie: cineva a fost rănit, o imagine care face întotdeauna inima să bată mai iute. Apare un polițist, cu mustața albită de cristale de gheață; le cere sever oamenilor să rămână în case. „Nu este de glumit”, le spune telespectatorilor. „Să nu credeți că puteți înfrunta natura!” Sprâncenele lui încruntate și pline de promoroacă sunt nobile, precum cele de pe afișele de război din anii 1940, care promovau obligațiuni. Constance și le amintește, sau crede că și le amintește. De fapt, s-ar putea să-și amintească doar cărți de istorie, exponate de muzeu sau filme documentare: uneori este foarte greu să etichetezi cu acuratețe amintirile.

În cele din urmă, o notă mărunță de emoție: un câine vagabond, semi-înghețat, înfășurat în păturica roz a unui copil. Un bebeluș înfrigurat ar fi fost mai bun, dar în lipsa lui, merge și câinele. Cei doi reporteri tineri afișează expresii de felul „Vai, ce drăgălaș”; fata mângâie câinele, care mișcă fără putere din coada plină de apă.

— Norocosul, spune tânărul.

Acesta ai putea fi tu, se subînțelege, dacă nu te porți cum trebuie, atât doar că tu n-ai fi salvat. Tânărul se întoarce spre camera TV și adoptă o mină solemnă, deși e clar că se distrează de minune.

— Și abia a început, spune el, pentru că grosul furtunii nici măcar n-a lovit! E mai rău în Chicago, așa cum se întâmplă adesea. Rămâneți pe fază!

Constance închide televizorul. Traversează camera, stinge lampa, apoi se așază la fereastra din față și privește în bezna luminată de felinarele stradale, se uită cum lumea se preschimbă în diamante – crengi, acoperișuri, cabluri aeriene, toate strălucesc și sclipesc.

— Alphinland, rostește ea cu glas tare.

— O să ai nevoie de sare, spune Ewan chiar în urechea ei.

Prima dată când i-a vorbit, a surprins-o, ba chiar a alarmat-o – ținând cont că, de cel puțin patru zile, Ewan nu se mai găsea într-o stare de viață perceptibilă –, dar acum e mai relaxată în privința lui, oricât de imprezizibil ar fi. Este minunat să-i audă vocea, chiar dacă nu poate purta cu el orice conversație. Intervențiile lui tind să fie unilaterale: dacă ea îi răspunde, el nu adaugă prea des vreo altă replică. Dar cam așa au stat mereu lucrurile între ei, mai mult sau mai puțin.

Ea nu știuse ce să facă cu hainele lui... după aceea. La început, le lăsase în dulap, dar o tulbura prea tare să deschidă

ușa și să vadă sacourile și costumele așezate pe umerase, așteptând mute ca trupul lui Ewan să fie introdus în ele ca să poată fi scoase la plimbare. Puloverele din tweed, cele de lână, cămășile groase în carouri... Nu le putea da săracilor, deși așa ar fi fost chibzuit. Nu putea să le arunce: ar fi însemnat nu numai o risipă, ci și un act prea brusc, ca smulgerea unui bandaj. Așa că le împăturise și le depozi-tase într-un cufăr de la etajul doi, presărate cu granule de naftalină.

Totul e-n regulă în timpul zilei. Ewan nu pare să se su-pere, iar glasul lui, atunci când apare, este ferm și vesel. Un glas ferm, care arată drumul. Un glas ca un deget arătător întins, indicând: „Du-te acolo, cumpără asta, fă aia!” Un glas ușor batjocoritor, tachinând, făcând haz de necaz: așa se purta frecvent cu ea înainte să se îmbolnăvească.

Noaptea, însă, situația devine mai complexă. Existaseră coșmaruri: suspine din cufăr, tânguielei jalnice, implorări de a fi lăsat afară. Bărbați ciudați apăreau la ușă, oferind spe-ranța de a fi Ewan, dar care nu erau el. Dimpotrivă, erau amenințatori cu trencurile lor negre. Cereau ceva de neîn-țeles, în cuvinte pe care Constance nu le putea desluși, sau, mai rău, insistau să-l vadă pe Ewan, trecând pe lângă ea, cu intenții clar criminale.

— Ewan nu-i acasă, stăruia ea, în ciuda strigătelor de ajutor înăbușite ce răzbăteau din cufărul de la etajul doi.

În timp ce ei începeau să urce, bocănind, pe trepte, ea se trezea.

Se gândise la somnifere, deși știe că dau dependență și duc la insomnie. Poate că ar trebui să vândă casa și să se mute într-un apartament. Ideea asta a fost vehiculată la în-mormântare de către copiii care nu mai sunt copii și care

locuiesc în orașe din Noua Zeelandă și Franța, convenabil de departe pentru ei ca să n-o viziteze prea des. Fuseseră susținuți din plin de soțiile lor energice, însă pline de tact și realizate profesional – una, chirurg estetician și cealaltă, contabilă autorizată –, așa că erau patru, iar ea doar una. Constance rămăsese totuși fermă. Nu poate abandona casa, pentru că Ewan este în ea. Deși fusese destul de inteligentă să nu le spună asta. Oricum, ei crezuseră mereu că era ușor sărită de pe fix din cauza Alphinlandului, deși, odată ce o asemenea afacere aduce atâția bani, izul de țicneală din jurul ei tinde să se evapore.

„Apartament” este un eufemism pentru azilul de bătrâni. Constance nu le poartă pică: ei vor ce-i mai bine pentru ea, nu doar ce-i mai simplu pentru ei, și sunt, pe bună dreptate, tulburați de haosul la care au fost martori, atât în Constance – deși au făcut concesii, pentru că ea era în doliu – cât și, de pildă, în frigiderul ei. În frigiderul acela existau obiecte pentru care nu exista nicio explicație normală. „Ce mlaștină”, îi auzea gândind. „Înoată în botulism, e de mirare că nu s-a îmbolnăvit grav.” Dar bineînțeles că nu se îmbolnăvise, pentru că nu mânca prea mult în acele ultime zile. Biscuiți simpli, brânză feliată, unt de arahide direct din borcan.

Soțiile trataseră situația în modul cel mai amabil.

— Vrei asta? Ce zici de asta?

— Nu, nu, se tânguisse Constance. Nu vreau nimic din toate astea! Aruncați-le pe toate!

Cei trei nepoți, două fete și un băiat, fuseseră trimiși la un fel de vânătoare de ouă de Paște, ca să caute ceștile de ceai și cacao pe jumătate băute, pe care Constance le lăsase ici-colo prin casă și care erau acum acoperite de pojghițe cenușii sau verde-pal, aflate în diverse stadii de creștere.

— Uite, mami! Am mai găsit una!

— Bleah, ce scârbos!

— Unde-i bunicul?

Un azil de bătrâni i-ar oferi companie, cel puțin. Și i-ar lua de pe umeri povara, responsabilitatea, pentru că o casă ca a ei are nevoie de întreținere, de atenție, și de ce ar trebui să mai fie împovărată cu asemenea corvezi? Acea fusese ideea expusă cu lux de amănunte de către nurori. Constance ar putea să joace bridge sau scrabble, au sugerat ele. Sau table, despre care se spunea că erau din nou la modă. Nimic prea stresant sau surescitant pentru creier. Un joc ușor, de comunitate.

— Nu încă, spune glasul lui Ewan. Nu trebuie să faci asta, încă.

Constance știe că glasul acela nu-i real. Știe că Ewan e mort. Bineînțeles că știe asta! Și alții – alți oameni recent îndoliați – au avut aceeași experiență, sau aproape. Se numește halucinație auditivă. Ea a citit despre asta. Este normal. Nu este nebună.

— Nu ești nebună, spune Ewan liniștitor.

Poate fi foarte tandru, atunci când crede că o chinuiește câte ceva.

El are dreptate în privința sării. Constance ar fi trebuit să se aprovizioneze cu ceva pentru topitul gheții încă de la începutul săptămânii, dar a uitat, iar acum, dacă nu face rost de sare, va fi prizonieră în propria-i casă, fiindcă strada va fi un patinoar până mâine. Și dacă stratul de gheață nu se topește zile întregi? Ar putea rămâne fără mâncare. Ar putea deveni o statistică seacă – bătrână izolată, hipotermie, înfometare –, pentru că, așa cum a mai subliniat Ewan până acum, nu poate trăi cu aer.

Va trebui să se aventureze afară. Chiar și o pungă de sare grunjoasă va fi suficientă pentru trepte și alee și pentru a-i împiedica pe alții să se sinucidă, ca să nu mai amintească de ea însăși. Magazinul de la colț este alegerea cea mai bună: se află la numai două intersecții distanță. Va trebui să-și ia căruciorul de cumpărături cu două roțițe, care este roșu și, de asemenea, impermeabil, pentru că sarea va fi grea. Doar Ewan conducea mașina lor; permisul ei a expirat cu decenii în urmă, pentru că, odată ce se implicase atât de mult în Alphinland, simțise că era prea distrasă pentru a conduce. Alphinland necesită multă gândire și exclude detalii periferice, ca indicatoarele rutiere de oprire.

Afară trebuie să fie deja destul de alunecos. Dacă încercă escapada asta, s-ar putea să-și rupă gâtul. Stă în bucătărie, ezitând.

— Ewan, ce ar trebui să fac? întrebă ea.

— Adună-te, spune Ewan ferm.

Ceea ce n-o ajută prea mult, dar era modul lui obișnuit de a răspunde la o întrebare, atunci când voia să evite detaliile. „Unde ai fost, eram atât de îngrijorată, ai pățit ceva? Adună-te. Mă iubești cu adevărat? Adună-te. Ai o aventură?”

După ce scotocește puțin, Constance găsește în bucătărie o pungă mare de plastic care se închide ermetic, aruncă din ea cei trei morcovi zbârciți și mustăcioși și o umple cu cenușă din șemineu, folosind lopățica din alamă pentru jar. N-a mai aprins focul de când Ewan a încetat să fie prezent în formă vizibilă, pentru că nu i se părea convenit. Aprinderea focului este un act de reînnoire, de începere, iar ea nu vrea să înceapă, ci vrea să continue. Ba nu: ea vrea să se întoarcă.

Încă există un braț de scurtături și niște surcele; pe grătar sunt încă doi bușteni mari, parțial arși, de la ultimul foc pe care l-au făcut împreună. Ewan zăcea pe canapea, având alături un pahar din băutura nutritivă dezgustătoare, cu gust de ciocolată; era chel, din cauza chimioterapiei și a radiațiilor. Ea îndesase pătura în carouri în jurul lui și se așezase alături, ținându-l de mână, cu lacrimile curgându-i în tăcere pe obraji și cu capul întors într-o parte, ca el să n-o poată vedea. Ewan nu trebuia să fie tulburat de tulburarea ei.

— E drăguț, reușise el să spună.

Îi venea greu să vorbească: glasul îi era firav, la fel ca restul corpului. Dar nu acesta este glasul pe care-l are în prezent. Glasul pe care-l are acum a revenit la normal: este glasul lui de acum douăzeci de ani, profund și răsunător, mai ales când râde.

Ea își pune paltonul și cizmele, își găsește mănușile și una dintre căciulile de lână. Bani, va avea nevoie de bani. Cheile de la casă; ar fi stupid să nu mai poată intra pe ușa încuiată și să se transforme într-o halcă de carne înghețată în pragul ușii. Când ajunge la ușă cu căruciorul de cumpărături, Ewan îi spune:

— Ia lanterna.

Așa că urcă cu greu scările până în dormitor, în cizme. Lanterna se află pe noptiera din partea lui de pat; ea o pune în poșetă. Ewan se pricepe foarte bine să planifice din timp. Ea nu s-ar fi gândit niciodată la o lanternă.

Treptele verandei au înghețat deja bocnă. Constance presară pe ele cenușă din punga cu fermoar, apoi o îndeasă în buzunar și coboară într-o parte, cu un umăr înainte, treaptă cu

treaptă, ținându-se de balustradă și trăgând cu mâna cealaltă căruciorul de cumpărături, zdronc zdronc zdronc. Odată ajunsă pe trotuar, deschide umbrela, dar nu va reuși – nu poate manevra ambele obiecte deodată –, așa că o închide. O va folosi pe post de baston. Iese încetșor pe stradă – nu este la fel de lunecoasă ca trotuarul – și se clatină pe mijlocul ei, echilibrându-se cu umbrela. Nu sunt mașini, așa că măcar nu va fi călcată.

Pe părțile foarte abrupte ale străzii, Constance presară mai multă cenușă, lăsând o dără vag neagră. Poate că va reuși s-o urmărească până acasă, dacă va fi nevoie. Este ceva ce s-ar putea întâmpla în Alphinland – o dără de cenușă neagră, misterioasă, seducătoare, ca niște lespezi albe, strălucitoare într-o pădure, sau firimituri de pâine –, numai că cenușa asta ar avea ceva în plus. Poate că ar trebui să știi ceva despre ea, un vers sau o frază pe care s-o pronunți pentru a-i ține la depărtare puterea neîndoios malefică. Nimic, totuși, despre prefăcutul în scrum și cenușă; nimic care să implice ultimele ritualuri. Mai degrabă un fel de descântec runic.

— Cenușă, mănușă, păpușă, curelușă, țigăncușă, jucăușă, mărgelușă, mătușă, spune ea cu voce tare în timp ce înaintează peste gheață.

Destul de multe cuvinte rimează cu „cenușă”. Va trebui să încorporeze cenușa în firul narativ, sau în unul dintre firele narrative; în privința asta, Alphinland are destule. Milzreth de Mână Roșie este sursa cea mai probabilă pentru cenușa aceea vrăjită, pentru că este un căpcăun viclean și are o minte perversă. Îi place să-i amăgească pe călători cu imagini ce le năucesc mințile, să-i ademească de pe cărarea cea bună, să-i închidă în cuști din

fier sau să-i încătușeze de ziduri cu lanțuri din aur, apoi să-i chinuiască, folosindu-se de spiriduși Hank Lățoși, de cyanoreeni, de furci-de-foc și de tot felul de alte chestii. Îi place să vadă cum hainele lor – straiile din mătase, veșmintele brodate, pelerinele tivite cu blănuri, vălurile strălucitoare – sunt rupte și sfâșiate, iar ei imploră și se zbat îmbietor. Constance poate lucra la toate detaliile astea alambicate când se va întoarce acasă.

Milzreth are chipul unui fost șef al ei, de pe vremea când lucra ca ospătăriță. Îi plăcea să plesnească femeile peste fund. Ea se întreabă dacă i-a citit vreodată seria.

A ajuns la prima intersecție. Poate că ieșirea din casă n-a fost o idee prea bună: toată fața îi este udă, mâinile îi înghetață și pe gât i se prelinge zăpadă topită. Dar acum a pornit și trebuie să meargă până la capăt. Inspiră aerul rece; grăunțe de gheață îi biciuiesc chipul. Vântul se întetește, așa cum s-a anunțat la televizor. Cu toate astea, ieșirea în viscol este cumva înviorătoare, energizantă: îndeapărtează pânzele de păianjen, te face să respiri profund.

Magazinul de la colț este deschis non-stop, lucru pe care ea și Ewan l-au apreciat încă de când s-au mutat în zona asta, acum douăzeci de ani. Nu vede însă săculeți cu sare grunjoasă stivuiți afară, unde se află de obicei. Intră, târându-și căruciorul.

— N-a mai rămas sare? o întreabă pe femeia din spatele tejghelei.

Este o vânzătoare nouă. Constance n-a mai văzut-o până acum; fluctuația de personal este mare aici. Ewan obișnuia să spună că în locul ăsta se spală bani, pentru că e imposibil să faci profit, ținând seama de traficul redus și starea salotelor verzi.

— Nu, scumpo, spune femeia. S-a vândut totul mai devreme. Cred că toți s-au gândit să fie pregătiți.

Ce se subînțelege este că Constance n-a reușit să fie pregătită, ceea ce, de fapt, este adevărat. Este o nereușită de-o viață: ea n-a fost niciodată pregătită. Dar cum poți să te minunezi, dacă ești pregătită pentru orice? Pregătită pentru apus. Pregătită pentru răsăritul lunii. Pregătită pentru viscol. Ce existență nesărată ar mai fi!

— Ah, spune Constance, s-a terminat sarea. Ghinionul meu.

— N-ar trebui să fii afară pe vremea asta, scumpo, spune femeia. E periculos!

Deși are părul vopsit în roșu și ras la ceafă într-un stil îndrăzneț, după cum arată, este doar cu vreo zece ani mai tânără decât Constance și mult mai grasă. Cel puțin eu nu găfâi, gândește Constance. Totuși, îi place să i se spună „scumpo”. Așa i se spunea când era mult mai tânără, apoi nu i s-a mai spus multă vreme. Acum este un cuvânt pe care îl aude frecvent.

— E-n regulă, spune ea. Locuiesc la numai două intersecții de aici.

— Două intersecții înseamnă un drum lung pe vremea asta, spune femeia, care, în ciuda vârstei, are un tatuaj ce se ițește pe deasupra gulerului.

Pare a fi un dragon sau o versiune a unui dragon. Țepi, coarne, ochi bulbucați.

— Poți să-ngheti de frig.

Constance este de acord cu ea și o întreabă dacă își poate lăsa căruciorul și umbrela lângă tejghea. Apoi se plimbă în sus și în jos printre rafturi, împingând un cărucior din

metal al magazinului. Nu există alți clienți, deși pe un culoar întâlnește un tânăr slăbănog, care pune cutii de suc de roșii pe un raft. Constance ia unul dintre puii la rotisor care se învârt pe țepușe în interiorul unei vitrine de sticlă, zi și noapte, ca o viziune din Infern, și un pachet de mazăre congelată.

— Nisip pentru pisici, spune glasul lui Ewan.

Este acesta un comentariu despre achizițiile ei? El dezaproba puii la rotisor – spunea că sunt probabil ticsiți de chimicale –, deși mânca unul destul de repede, dacă ea venea cu vreunul acasă, pe vremea când mânca.

— Ce vrei să spui? Întreabă ea. Nu mai avem pisică.

A descoperit că trebuie să vorbească cu glas tare cu Ewan pentru că, de cele mai multe ori, el nu-i poate citi gândurile. Deși uneori poate s-o facă. Puterile lui sunt intermitente.

Ewan nu detaliază – e tare afurisit, de multe ori o lasă să-și dea seama singură de răspunsuri –, și atunci pricepe: nisipul pentru pisici este pentru treptele din față, în loc de sare. Nu va funcționa la fel de bine, nu va topi gheața, dar cel puțin nu va mai aluneca. Se luptă să pună un săculeț de nisip în cărucior și adaugă două lumânări și o cutie cu chibrituri. Poftim! E pregătită.

Întoarsă la teighea, schimbă amabilități cu vânzătoarea despre excelența puiului – este un produs care-i place și femeii, pentru că cine se mai obosește să gătească dacă trăiește singur, sau chiar dacă-i doar un cuplu – și-și depozitează cumpărăturile în căruciorul cu roțile, rezistând tentației de a intra într-o conversație despre tatuajul dragon. Subiectul acela ar putea vira rapid în complexități, așa cum a învățat pe propria-i piele de-a lungul anilor. În Alphinland există

dragoni, care au numeroși fani, cu multe idei strălucite, pe care sunt dornici să le împărtășească cu Constance. Cum ar fi trebuit ea să-i fi făcut altfel. Cum ar fi făcut ei înșiși dragonii. Subspecii de dragoni. Erori pe care ea le-a comis în privința îngrijirii și hrănirii dragonilor, și așa mai departe. Uimitor cum oamenii se pot ambala în asemenea măsură pentru ceva ce nu există.

Oare vânzătoarea a auzit-o vorbind cu Ewan? Foarte probabil, și foarte probabil nu s-a sinchisit. Orice magazin non-stop are clienți care vorbesc cu însoțitori invizibili. În Alphinland, un astfel de comportament ar cere o interpretare diferită: unii dintre locuitorii săi au spirite care-i ajută.

— Unde locuiești, scumpo? strigă vânzătoarea după ea, când Constance ajunge la jumătatea drumului spre ușă. Aș putea trimite un SMS unui amic, să te însoțească până acasă.

Ce fel de amic? Poate că ea are prieteni motocicliști, se gândește Constance. Poate că-i mai tânără decât crezuse; poate că-i doar îmbătrânită înainte de vreme.

Se preface că n-a auzit. Ar putea fi un truc și, de fapt, s-o aștepte în fața ușii vreun membru al unei găști de cartier pregătit pentru o spargere, cu banda adezivă în buzunar. Ei spun că li s-a stricat mașina și te roagă să le dai voie să dea un telefon, iar tu, din bunătatea inimii, îi lași să intre și, până să-ți dai seama, ești legată cu bandă adezivă de balustradă și ei îți bagă ace sub unghii ca să le spui parolele. Constance este bine informată despre asemenea chestii: nu degeaba se uită la știrile de la televizor.

Dâra de cenușă nu mai e de folos – a fost acoperită de gheață, nici măcar n-o poate zări –, iar vântul s-a întetit. Ar

trebui oare să deschidă săculețul cu nisip pentru pisici chiar aici, în mijlocul drumului? Nu, ar avea nevoie de un cuțit, sau de o foarfecă; deși de obicei este legat cu o sfornică pe care ajunge s-o tragi și se deșiră. Se uită cu lanterna în cărucior, dar probabil că bateria e descărcată, pentru că nu vede mai nimic. Ar putea să înghețe până la os, luptându-se cu săculețul; mai bine s-o ia repede la picior. Deși „repede” nu-i chiar cuvântul potrivit.

Gheața pare de două ori mai groasă decât la plecarea de acasă. Tufișurile de pe peluza din față arată ca niște fântâni arteziene cu frunzele lor luminoase revărsându-se în cascade grațioase pe pământ. Ici-colo, câte o creangă ruptă blochează parțial drumul. Odată ajunsă acasă, Constance lasă căruciorul pe alee, și se trage în sus pe treptele alunecoase, ținându-se de balustradă. Din fericire, lumina de pe verandă strălucește, deși nu-și amintește s-o fi aprins. Se luptă cu cheia și cu broasca, deschide ușa și tropăie prin bucătărie, lăsând o dâră de apă în urmă. Apoi, ținând în mână foarfeca de bucătărie, reface traseul, coboară treptele până la căruciorul roșu, taie săculețul cu nisip pentru pisici și presară cu generozitate.

Așa. Căruciorul în sus pe trepte, zdronc zdronc zdronc, și intră în casă. Încuie ușa în urma ei. Scoate paltonul ud, căciula și mănușile learcă, și le pune pe calorifer să se usuce, lasă cizmele pe hol.

— Misiune îndeplinită, spune ea în caz că Ewan o ascultă.

Vrea ca el să știe că s-a întors în siguranță; altfel s-ar putea să se îngrijoreze. Întotdeauna își lăsau bilețele unul altuia, sau mesaje pe robotul telefonic, demult, înainte să

existe toate dispozitivele astea digitale. În momentele ei de extremă singurătate, se gândise să-i lase mesaje lui Ewan pe telefon. Poate că el le-ar putea asculta prin intermediul particulelor electrice sau al câmpurilor magnetice, sau orice altceva folosește pentru a-și trimite vocea prin eter.

Dar acesta nu este un moment de singurătate. Este un moment mai bun: ea se simte mulțumită de sine pentru că a dus la bun sfârșit misiunea sării. Îi este și foame. Nu i-a mai fost atât de foame de când Ewan încetase să fie prezent la mese: era prea deprimant să mănânce singură. Acum, însă, rupe cu degetele bucăți din pui și le înfulecă lacom. Așa fac cei din Alphinland când sunt salvați dintr-o situație – din temnițe, mlaștini, cuști de fier, bărci rătăcite pe mare: mănâncă cu mâinile. Doar clasele superioare au ceea ce s-ar numi tacâmuri, deși aproape toți au cuțite, mai puțin animalele vorbitoare. Constance își linge degetele și le șterge pe o lavetă de spălat vase. Ar trebui să fie prosoape de hârtie, dar nu sunt.

A mai rămas niște lapte, așa că-l dă pe gât direct din cutie, fără să verse aproape deloc. Mai târziu își va pregăti ceva cald de băut. Se grăbește să se întoarcă în Alphinland din cauza dărei de cenușă. Vrea s-o descifreze, vrea s-o deslușească, vrea s-o urmărească. Vrea să vadă unde o va duce.

În prezent, Alphinland trăiește în calculatorul ei. Timp de mulți ani s-a desfășurat în mansardă, pe care ea o transformase într-un spațiu de lucru personal, odată ce Alphinland câștigase destui bani ca să achite renovarea. Dar chiar și cu podeaua nouă și cu fereastra pe care o deschiseseră în acoperiș, cu aerul condiționat și cu ventilatorul de plafon,

mansarda era mică și sufocantă, așa cum sunt etajele superioare ale acestor vechi case victoriene din cărămidă. Așa că, după o vreme – după ce băieții au intrat la liceu –, Alphinland a migrat pe masa din bucătărie, unde s-a derulat câțiva ani pe o mașină de scris electrică – considerată cândva culmea inovației, acum învechită și scoasă din uz. Următorul său loc a fost calculatorul, care avea pericolele sale – puteau dispărea lucruri din el într-un mod exasperant –, totuși calculatoarele s-au îmbunătățit de-a lungul timpului, iar Constance s-a obișnuit acum cu al ei. L-a mutat în biroul lui Ewan, după ce el n-a mai fost acolo în formă vizibilă.

Constance nu spune „după moartea lui”, nici măcar pentru sine. Nu folosește deloc cuvântul-cu-M despre el. Ewan ar putea s-o audă și să se simtă rănit sau jignit, sau poate confuz, ori chiar furios. Una dintre convingerile ei, încă neformulate pe deplin, este că Ewan nu-și dă seama că a murit.

Se așază la biroul lui Ewan, îmbrăcată în halatul lui de baie flaușat negru. Halatele de baie flaușate negre pentru bărbați fuseseră ultimul răcnet al modei... când? În anii 1990? Cumpărase chiar ea halatul ăsta – un cadou de Crăciun. Ewan se împotrivise mereu tentativelor ei de a-l îmbrăca după ultima modă, deși tentativele acelea nu duraseră mai mult decât halatul; ea nu mai fusese interesată de felul cum arăta el pentru alții.

Poartă halatul acesta nu pentru căldură, ci pentru confort: o face să simtă că Ewan ar putea fi încă în casă, fizic, imediat după vreun colț. Nu l-a spălat de când a murit el; vrea să miroasă a Ewan, nu a detergent de rufe.

„Oh, Ewan”, gândește ea. „Ce clipe minunate am trăit! Totul s-a dus acum. De ce atât de repede?” Își șterge ochii pe mâneca flaușată neagră.

— Adună-te, spune Ewan.

Nu-i place niciodată când ea smârcâie din nas.

— Ai dreptate, spune Constance.

Își îndreaptă umerii, aranjează perna scaunului ergonomic de birou al lui Ewan, pornește calculatorul.

Apare imaginea de fundal pe ecran: este o poartă, desenată pentru ea de Ewan, care a fost arhitect înainte de a accepta postul mai sigur de profesor universitar, deși ceea ce predă nu se numea „Arhitectură”, ci „Teoria spațiului construit”, „Crearea peisajului uman” și „Corpul delimitat”. Rămăsese foarte bun la desen și găsisese un debușeu creând desene amuzante pentru copii și apoi pentru nepoți. Desenase imaginea de fundal ca pe un cadou pentru Constance și pentru a-i arăta că lua în serios chestia asta a ei – chestia asta care, să recunoaștem, era oarecum stânjenitoare pentru el, în cercurile intelectuale mai abstracte din care făcea parte. Sau că o lua în serios pe ea, ambele fiind lucruri de care Constance avusese motive să se îndoiască în răstimpuri. De asemenea, că o iertase pentru Alphinland, pentru că din cauza sa îl neglijase pe el. Pentru felul în care Constance se uita la el fără să-l vadă.

Una dintre ideile ei este că imaginea de fundal de pe ecran a fost un cadou de penitență, pentru a compensa ceva ce Ewan n-ar fi recunoscut că făcuse. Perioada aceea de absență emoțională în care el trebuie să fi fost ocupat – dacă nu fizic, atunci emoțional – cu altă femeie. Cu alt chip, alt corp, altă voce, alt parfum. O garderobă care nu era a ei, cu curele, nasturi și fermoare străine. Cine era femeia aceea? Constance

bănuia ceva, apoi se înșela. Prezența obscură râdea de ea în cetișor din întunericul fără somn de la ora trei noaptea, apoi dispărea. Nu putea să-i dea de cap nicicum.

În tot acel timp, ea se simțise ca o bucată de lemn incomodă. Se simțise plictisitoare și doar pe jumătate vie. Se simțise anesteziată.

Ea nu-l presase niciodată în legătură cu interludiul acela, nu-l confruntase niciodată. Subiectul era ca și cuvântul-cu-M: exista, plutea deasupra lor ca un uriaș dirijabil publicitar, dar menționarea sa ar fi fost precum ruperea unei vrăji. Ar fi fost ceva final. „Ewan, te întâlnești cu altcineva? Adună-te. Fii rezonabilă. De ce ar trebui să fac așa ceva?” El ar fi ignorat-o și ar fi minimalizat întrebarea.

Constance se putea gândi la o mulțime de motive pentru care Ewan ar fi trebuit să facă așa ceva. Dar zâmbise și-l îmbrățișase, îl întrebase ce vrea la cină și își ținuse gura.

Poarta din imaginea de pe ecran este din piatră și e curbată ca o arcadă romană. Este situată la jumătatea unui zid lung și înalt, care are câteva turnulețe deasupra, pe care flutură stindarde triunghiulare roșii. Există o poartă cu gratii grele, care stă deschisă. După ea se vede un peisaj luminat de soare, cu alte turnulețe în depărtare.

Ewan s-a străduit mult la poarta asta. A hașurat, a colorat cu acuarele; a adăugat chiar și niște cai care pasc pe o pașiște îndepărtată, deși a știut că nu trebuie să se bage când venea vorba de dragoni. Tabloul este foarte drăguț, în genul lui William Morris¹ sau poate mai degrabă al lui Edward

¹ William Morris (1834–1896), designer, scriitor, activist social, printre altele, fondator al mișcării Arts and Crafts, care a avut o contribuție esențială la renașterea artelor decorative tradiționale (n. red.).

Burne-Jones¹, însă ratează ideea de bază. Poarta și zidul sunt prea curate, prea noi, prea bine întreținute. Deși Alphinland are colțișoarele sale de lux, mățasuri și taftale, broderii și sfeșnice ornamentate, tărâmul este în mare parte vechi, murdar și oarecum ponosit. De asemenea, este frecvent pustiit, ceea ce explică ruinele numeroase.

Deasupra porții de pe ecran, o legendă este cioplită în piatră, cu litere preraphaelite pseudo-gotice: ALPHINLAND.

Constance inspiră adânc. Apoi trece prin ea.

De cealaltă parte a porții nu există un peisaj însorit, ci doar un drum îngust, aproape o potecă. Șerpuiește în jos pe deal până la un pod, care este iluminat – pentru că-i noapte – de lumini gălbui în formă de ouă sau de picături de apă. Dincolo de pod se întinde o pădure întunecată.

Ea va traversa podul și va înainta cu grijă prin pădure, atentă la ambuscade, iar când va ieși pe partea cealaltă, se va afla la o răspântie. Atunci va trebui să aleagă ce drum să urmeze. Toate drumurile sunt în Alphinland, dar fiecare dintre ele duce la o versiune diferită a tărâmului. Deși Constance este creatorul său, păpușarul său, cea care-i hotărâște Soarta, ea nu știe niciodată exact unde ar putea ajunge.

A început Alphinlandul cu mult timp în urmă, cu ani înainte de a-l întâlni pe Ewan. Pe atunci trăia cu alt bărbat, într-un apartament cu două camere, dintr-o clădire fără lift, cu o saltea cu cocloașe, așezată direct pe podea și o toaletă comună pe coridor, cu un fierbător electric (al ei) și un reșou

¹ Edward Burne-Jones (1833–1898), pictor și designer, asociat cu Confreria Preraphaelită. Împreună cu William Morris, a înființat o firmă de arte decorative, cu o estetică de inspirație medievală, care s-a bucurat de un mare succes (n. red.).

(al lui), pe care n-ar fi avut voie să le folosească în mod oficial. Nu exista frigider, așa că își puneau recipientele cu alimente pe pervazul ferestrei, unde mâncarea îngheța iarna și se strica vara, deși nu era prea rău primăvara și toamna, lăsând la o parte veverițele.

Bărbatul cu care locuia era unul dintre poeții printre care Constance obișnuia să se învârtă, cu credința tinerească și dulce că și ea era poetă. Îl chema Gavin, un nume neobișnuit pe atunci, deși nu mai este neobișnuit acum: Gavinii s-au înmulțit. Tânăra Constance se simțea foarte norocoasă că fusese aleasă de Gavin, care era cu patru ani mai vârstnic decât ea și cunoștea mulți alți poeți, era suplu și ironic, indiferent la normele societății și sumbru satiric, așa cum erau poeții pe atunci. Poate că și acum sunt la fel: Constance e prea bătrână ca să știe.

În mod bizar, pentru ea era palpitant până și să fie obiectul uneia dintre remarcile ironice sau deprimant de satirice ale lui Gavin – de pildă, că fundul hipnotizant al lui Constance era o parte mult mai importantă a ei decât poeziile pe care le scria, sincer, deloc memorabile. De asemenea, i se acorda privilegiul de a apărea în poeziile lui Gavin. Nu cu numele, desigur: pe atunci obiectele feminine ale dorinței erau numite „Doamnă” în poezii, sau „Adevărata mea dragoste”, ca omagiu adus cavalerismului și cântecelor populare –, dar pentru Constance era enorm de seducător să citească poemele mai erotice ale lui Gavin și să știe că, de fiecare dată când el scria „Doamnă”, – sau, și mai bine, „Adevărata mea dragoste” – se referea la ea. „Doamna mea se sprijină pe pernă”, „Prima cafea a Doamnei mele” și „Doamna mea îmi linge farfuria” erau înduioșătoare, dar preferata ei era „Doamna mea

se-ndoaie de mijloc”. De câte ori simțea că Gavin era tăios cu ea, scotea poezia aceea și o recitea.

Alături de acele atracții literare existau o sumedenie de episoade sexuale viguroase și spontane.

Odată ce se legase de Ewan, Constance știuse că nu trebuie să dezvăluie detalii despre viața ei anterioară. Totuși, de ce ar fi trebuit să-și facă griji? Deși Gavin fusese pasional, fusese, de asemenea, un tip de tot rahatul; așa că, în mod clar, nu reprezenta o concurență pentru Ewan, un cavaler în armură strălucitoare prin comparație. Iar experiența aceea timpurie se terminase prost, cu tristețe și rușine pentru Constance. Atunci de ce să-l aducă pe Gavin în discuție? Nu ar fi servit la nimic. Ewan n-o întrebase niciodată despre alți bărbați din viața ei, așa că ea nu-i spusese niciodată. Speră desigur ca Ewan să nu aibă acces la Gavin acum, prin gândurile ei nerostite sau în orice alt mod.

Unul dintre lucrurile bune în Alphinland este că ea poate duce obiectele mai deranjante din trecutul ei prin poarta de piatră și le poate depozita în macheta palatului memoriei, foarte folosit în... când fusese asta? În secolul al XVIII-lea? Asociezi lucrurile pe care vrei să ți le amintești cu camere imaginare, iar atunci când vrei să-ți amintești fiecare detaliu, te duci în camera respectivă.

Așa se face că ea are în Alphinland o cramă părăsită, aflată pe terenul fortăreței deținute în prezent de Zymri de Pumn de Adamant – un aliat al ei –, exclusiv pentru Gavin. Și cum una dintre regulile Alphinlandului este că lui Ewan nu i s-a permis niciodată să treacă prin poarta de piatră, el nu va găsi niciodată crama aceea și nici nu va descoperi pe cine are Constance ascuns înăuntru.